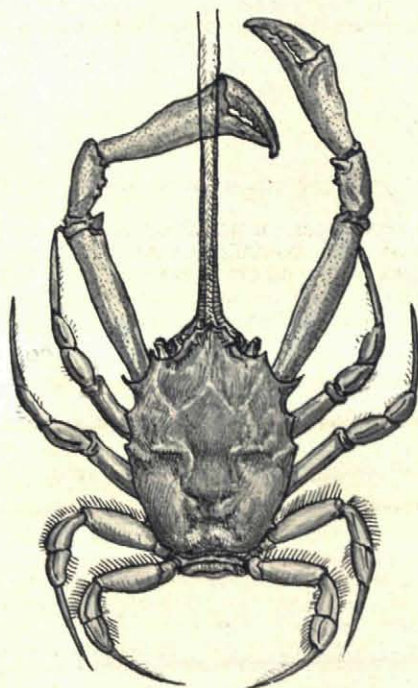

betreft het nummeren, lijkt mij dat dit toch voorkeur verdient boven het geven van steeds het zelfde merk. Mocht namelijk een vlinder met een nummer er op terug gevonden worden, dan is het mogelijk na te slaan op welke datum het dier genummerd is, terwijl dit voor een vlinder voorzien van een of ander figuur als merkteeken niet mogelijk is, tenzij bij het merken elken dag een ander figuur als merk gediend heeft.

Het is mijns inziens niet alleen van belang, om te weten te komen tot hoever en in welke richting een vlinder zich kan voortbewegen, maar ook, om te zien of de vlinders die morgen in onzen tuin zitten voor het grootste gedeelte uit dezelfde vlinders bestaan die gisteren in onzen tuin zaten of niet. Dit is natuurlijk alleen mogelijk als we van elken gemerkten vlinder dien we in onze tuinen terug vangen ook den datum kunnen vinden, waarop hij genummerd is.

G. BROEKHUYSEN.

Corystes Cassivelaunus. Eenige weken geleden vond ik aan het strand bij Zandvoort een deel van deze krab, die voor zoover ik weet, hier niet thuis behoort.

Corystes Cassivelaunus. ♂

♀

Toen ik op Jersey (Kanaal Eiland) vertoefde, had ik echter gelegenheid deze soort dikwijls levend te ontmoeten; daar noemt men ze populair „the masked crab” want zooals de hier volgende teekeningen het laten zien, hebben deze dieren op hun rug een heel duidelijk zichtbaren Boeddha kop. Hun kleur is licht geel-grauw, hun lichaam is ovaal en ca. 5 cm. lang. De „antennae” zijn stijf,

recht en behaard. Bij het mannetje zijn de scharen zeer lang — bij het vrouwtje heel kort — maar bij beiden zijn ze slap en krachteloos. Deze krabben zijn loome dieren, zwemmen kunnen zij ook niet. Hun habitus is, verborgen in het zand te leven waarbij alleen de „antennae” buiten steken en zooals alle krabben wier leven, in zand bedolven, verloopt, hebben zij ruige pooten.

Het paar, dat ik hier geteekend heb en zich in mijn collectie bevindt, trof ik eens bij lage eb, in St. Brelade's Bay — hand in hand opstijgend uit het zand, wel een heel

eigenaardig gezicht, zoo'n koudbloedig minnend echtpaar, dat zoo aan elkaar gehecht was.

Haarlem, 1.12.31.

R. OPPENHEIM.

Chineesche Wolhandkrab. De sluiswachter te Vriescheloo schrijft mij het volgende: In den laatsten tijd vang ik in mijn fuiken krabben. Het vorige jaar ook al, maar ze komen nu veel meer voor en dan heel dikke, soms ter grootte van een schoteltje. Eerst dacht ik, dat het zeekrabben waren, maar ze zijn heel anders, wat hun pooten aangaat. Daar zit haar aan, zulke heb ik bij Zoutkamp nooit gezien.

Winschoten, 5 Oct. '23.

A. ZANDSTRA.

Hoe de jeugd liefde voor de natuur bij te brengen. Dringend is de vraag hoe de jeugd natuurvereering bij te brengen. Natuurvereering maakt een deel uit van de factoren, welke karakter vormen, zij leidt den groei en de ontwikkeling van het individu. De tegenwoordige jeugd — ook de oudere — mist innerlijke discipline. Zij wil vrij zijn, oppervlakkig en gemakkelijk leven,

werpt zich op prikkelende uitersten (bijv. sport excessen). Voor haar en voor vele anderen is de natuur een *middel* om buiten te zijn, om het eigen „ik” te genieten in het plezier. Zij verontheiligen de natuur, zoo goed als zij door hun geest een maatschappij vormen, die een ontheiliging van de natuur is.

Niet *alleen* dus om schoonheidslievende redenen, *ook* en wel in de eerste plaats om maatschappelijke redenen moeten wij ingrijpen.

Aanschouwelijke, instructieve voorlichting zal het middel zijn *in eerste instantie* om de jeugd, verbonden aan onderwijsinrichtingen de eerbiedwekkende natuurlijkheid te *doorleven*. De innerlijke waarde van het geleide individu zal gestabiliseerd worden. De menselijke *ziel* moet worden ingeschakeld door het zuiver, reine voorbeeld, dat de natuur geeft. Tot heil van een solidair levensplan met een dienende liefde tot den arbeid, tot heil van den godsdienst en het huwelijk.

Om alleen maar bij de toekomstige generatie te blijven en dus afgezien van slechts door meerdere controle te vervolgen verkeerde-de natuur-onveilig makende elementen, is mijn voorstel:

In het lesrooster van alle onderwijsinrichtingen op te nemen, gedurende de wintermaanden, eenige *schoollezingen*, te houden door *natuurkenners*, die met zorg en toewijding de leerlingen, van de jongste tot de oudste, weten te boeien (a/d hand van lichtbeelden) en gedurende de zomermaanden eenige wandelingen organiseren. *Men bereikt hiermede ieder kind.*

De *rijpere* jeugd moet de natuur niet alleen aanschouwen, maar ook door eenvoudige voorbeelden weten te begrijpen, de doelmatigheid vatten, opdat hun innerlijk *die* evolutie ondergaat, welke hen de reële waarde der natuur doet beseffen.

De Ned. Jeugdbond voor Natuurstudie kan hierbij als voortrekster optreden, om de goedwillenden in haar schoot te bergen.

De Nederl. Natuurhistorische Vereeniging kan door voordrachten en wandelingen de ouders, leiders van jeugdverenigingen, en opvoeders wijzen op de opvoedkundige waarde der natuur.

Door cursussen van opvoeders ontvangt de jeugd het geleerde opnieuw verteld uit de tweede hand. Neen, zij moet getroffen worden door een bezielend woord en boeiend tafereel, hetgeen *alleen* gegeven kan worden door *degenen*, die het zelf ervaren en doorleefd hebben.

Breda, 3 Juli '32.

E. E. VAN DER VOO.

De Merel. In „Studiën, tijdschrift voor Godsdienst, Wetenschap en Letteren” geeft de heer Hoogeveen een aardige, historisch getinte studie over de merel. Aristoteles, Plinius en Albertus Magnus beweerden, dat de merel een winterslaap houdt. Chr. Egenolph zegt in zijn Kräuterbuch van 1545 dat de merel 's winters nauwelijks kan vliegen, wegens haar vet. In Houttuyn's vertaling van Linnaeus staat: Het mannetje maakt bij zomeravonden, tot aan middernacht zijn gekrijsch, dat niet onaangenaam is. Nozeman zegt, dat men ze vrij gemakkelijk kan leeren praten. Cuvier vertelt hetzelfde!

Dat merels wel jonge vogeltjes eten wordt reeds door Linnaeus verteld en later bevestigd bij Marshall, dr. H. Bos, Naumann, Flöricke, en ik heb het zelf ook gezien. De vraag blijft altijd nog of dat enkelingen zijn. Van meer belang is deze mededeeling van Hoogeveen: „Toen in een klein park te Nijmegen de „huismerels” ongestoord konden broeden en zich vermenigvuldigen, was er geen enkele zanglijster te zien of te hooren. Hoe groot hun aantal was, kan men hieruit opmaken, dat op een niet al te groot grasveld zeventien merels tegelijk aan 't wormenzoeken waren. Geen sparreboompje, geen palmstruik, geen tuinhuisje of er zaten zwartrokken met hun bruine wijfjes in te nestelen. Sinds op verstandige wijze hun overmatig getal werd beperkt door nestverstoring enz. kwamen er hoe langer hoe meer broedende zanglijsters, kneutjes, meezen, tuinfluiters, zwartkopgrasmussen, fitissen en tiftjafs en ook een nachtegaal.

Hoogeveen meent, dat de merels in zangkunst achteruit gaan.

JAC. P. TH.

Over Tulpen. In het Mei-nummer van De Levende Natuur komt een artikel over meerbloemige tulpen van Dr. V. d. Steen voor. Mag ik U naar aanleiding daarvan wijzen op een hoofdstukje in 't Cultuurboek voor den Nederl. bloembollenkweker door G. Klüft, uitgave Thieme. Op een voorjaarstentoonstelling in de tuin van de nu tot ziekenhuis verbouwde cadetten-school te Alkmaar kwam een donkere meerbloemige (bijna zwarte) soort voor: de Zulu.

Volgens het Cultuurboek is er in 1611 reeds gewag van gemaakt. Onder de vroege tulpen (bijv. gele Duc v. Tholl, Keizerskroon, Proserpine en de D. T. Willem III) komen ze wel meer voor. Gewoonlijk treedt dit verschijnsel op na een jaar, dat het gewas buitengewoon sterk ontwikkeld is en dus veel reservevoedsel heeft kunnen vormen. In 1907 bloeide bij den heer W. Sprengers te Beverwijk een enkele vroege tulp Chrysolora, die uit één bol 12 bloemen (twaalf) gaf.

Den Haag.

L. M. v. D. SLUIJS.